

חֲלֹבָת פֶּסַח סִימָן תְּנֵן

כיאורים ומוסיפים

(47) ואם טהונים את הקמה לפסח במקום שטחטו בו כמה לשאר ימות השנה, כחוב הבכוף והחמורים (ס"ק עט) בשם ספר טמא דחוי שיש לךות גם את תקרות הבית מאבק והקמה שנטהן במסך כל השנה, כדי שלא ייפול ממנה לתוך הקמה של פסח.

[שעה"צ ס"ק סב]
ובן הפקים בפרט בתי-טפייר, ולא בנהלה-שבעה⁴⁷.

(48) וטעמו של הנחתת שבעה שאן צוריק לפקר את הרוחים בשתוון שלושים יום קרום פסח, מבואר ברברינו (תשובה נחלת שבעה ס"ר יב) שמעיקר הדין אין צורך לנקר את הרוחים כלל, שהרי אף אם נחש שפעמים טחני בירוחים אלה תבואת לתוכה לסתת, כמו הרוי קבינה זה יתבטל בקבינה שתוון עכשו. וכן לאסור לעשות כן מ Thomson שהוא מבטל אישור לכתילה, שהרי אינו טהון על מנת לבטל האיסור, ונורא, שאן זה אלא ספק ספיקא, ספק שהוא לא טהוני בירוחים אלה שם תבואה לתוכה, ואפלו אם טהנו בהן, טמא בינותם טהנו כנמה פעמים תבואה אחרת טעם שתחנו חיטט לפצת. ולפיך אין ניקור הרוחים אלא חומרא בעלמא, ודי להחמיר בכך שלושים יום קדום ההג' ולא קודם כן.

אך הבית מאיור חולק עלי, שאן שום טעם לחלק בדבר שעושחו לצורך החג גם אם אין איזה אלא מושום חומרא בעלמא בין תוך שלושים יום לתוך לבן קרום וכן כתוב נזובאו דבריו בשעה"צ להלן (ס"ק סי'ו) שאן טעם הניקור מוחמת חזש אישור חמץ, טמא יתרעב קמץ בקצב החשר ויאסור אותן, אלא חריוו בכל המנהג לשמר את החיטאים המשמשות לצורך מצות מיצה לכל הפקחות משעת התחנית, ובכלל זה אף לשומרת מחששות של דין אין להחיש דין נראות מה שבתבוננו בביה"ל לעיל (ס"ד דה' ולפחוות), ובין שמדובר גם לנקר את הרוחים לצורך "שמירתי" החיטאים. ובין שזו טעמו של המנהג, שבן אין חילוק בין אם טהון את החיטאים תוך שלושים יום להג' או קודם לו'ן זה. וככען וזה כתוב המשנ"ב לפקמן (ס"י תשס ס"ק יו) לעניין מיצה ובורו), והצורך לעשות כן קודם חנינת הקמה לפסח, הוא מחשש שעובדת מעשה שנתר עבר בה פירור חמץ באופן שאפשר להתחוויה לאביבה מהמת ספק ספיקא ובורו, שמי' יכח מיצה אחרת לצורך אכילת מצות מוצאה, מושום שהיעיטה שנתר עבר בה הפירור אינה מוחשבת שמורה כהוגן.

[משנ"ב ס"ק ללו]

ואפשר שצעת הבקשה מוחמת במו מים⁴⁸.

(48) ולענן ויתח אדם, ראה מה שכותב השוע"ע לפקמן (ס"י תשס ס"ה).

ומה שכותב המשנ"ב שם (ס"ק כה) ובשעה"צ שם (ס"ק עט).

[שעה"צ ס"ק נו]

דאפשר קשותה לא חישון לזה⁴⁹.

(44) הזכחה לנוין זה, הביא העורך השלוחן (ס"בז) כמה שஹיא הCUR (בזמן זה) בשם רבנו פץ שחיטאים שנשכו ארען עבירות מותרת מהמת שרוק העבירות נחשב כמי פירות, ואם יש להוש למי פירות גם לאחר שנתנו ביש, מروع לא חש ריבט פרץ שרוק העבירות המתשב כמי פירות ימהר להחמיר את החיטאים לשילושו אונון עם מים.

[משנ"ב ס"ק לה]

גם-כן מעצים פלטחים קעומחים⁵⁰.

(45) וכשי אפשר להוליך את השקים אלא זה על זה, כגון שציריך להוליך שקים הרבה, כתוב בשווי משיב דבר (ח'יא ס"י ל') שモתר להוליך זה על זה, שכן מודיק מולשן הרמייא שאן להחמיר בזה אלא כאפשר. והויסיט, שוואבים מהלכה זו ש愧 שבל שאפשר לשמור יותר מחשש חימוץ חיטאים לשמור, ט"מ אין צורך להחמיר אלא כפי מה שאפשר בשעת אותן מעשה שעשרה, וכן אומרים שההה לו לעשות באונן אחר והוא היה משומר בזורה.

[משנ"ב ס"ק ללו]

לפקר קרחה⁵¹.

(46) פעולות ניקור הרוחים מוחברת בשער' בהלכות חול המועד (ס"י תקמ ס"ח), ושם כתוב המשנ"ב (ס"ק כא) שכשאנן הרוחים חילקה אין החיטאים יכולות להתקפר על יהה, ומנקרים אותן בדי שלא תהה שוה ויתפרק החיטאים מהתהייה, ומשמע שפעלת הניקור דוא הסרת השכבה העליונה מאבן הרוחים [על ידי פטיש ואומל שבדוק לאבן הרוחים כמה חמץ ויש להטירו.

[משנ"ב שם]

וגם לנטות כל הפליט בבעדר-פנטן⁵².

חלהות פסח סימן תנג

מט באר הגולה

ההכפויות כל התפירות שבחם (לו) בקצאות או אם הם (לו) מטלאים: ז' בבשモוליכים החשקים שיש בהם קמח מckerחים, אסור ללהניחם (לו) על-גבי (עו) בהמה שאין אף או עוד עב מחת השך: הגה (לו) וכן יזהר לפחחה שלא לנטים פנבה (טו) שיקים עם קמח (לו) זה על זה בבקום שאפשר (מרדי סיפ אלו יערת): ח' לונגן (ט) וט' (לו) לנגר הרמים. (לו) משוב דומנן נתנו בהפ' פבואה למותה

שערית תשובה

ועצם פטירתו סקון תציגו פטינגן אמור טען א' שפיכוב: אונן בולטניזט לאכל פעה גאנז וען חענץ. כי הנקמת מטען נסחים בזעט הפקהה; ובידיעך יש להו הורות דזעתה הפקהה אונן פרחנט, מא'. עטחיז': (*ל*) שיקום. ואם עבר הצעית הנקיט הנקיט זה על זה יש עד פנקה, ש'ישחה אוותם יומן או יומאים קודם לילשת, חי'. וטכמ"א כ"ס זה. ואם עבר ולש', אין אסדר בדיבעה, חי', וכ"כ נז'': (*ט*) ג'קר. כתוב בהשכלה נחלת-שבעה סיימן יב דשלשים יומן קודם פסח צמד לטחן אף kali נקרו כרכמים. ע"ש, ובקיסין יג קרב דאם לא וטבון, ומיל שורוצה בטל בלא פירושות בחרורה רוחטה. ע"ש, ובקיסין יג קרב נקודה בפרוש שאלינו קעקלן קליט גאנט גראן פקידי רוק בעפנס הנותן. דענבן דערערן דלא פאש'er לא יוקלו בגאל לרבר סדריטס טו בעשיטה סדקק ודרי לטחן קלנא נקדר. ע"ש;

באור הלכה

ישראל הנשאר שם משאר ימות המשנה שלא נזנחו בו קרואי בפתקון שם, ומכל מקום בסוף אסרים: ובמקרה של יישראל לא אסרים בריביד, אבל בשל עכירות אסורים, וסתהו דו-ידי מיטין מקום סדרה כמו שאפשר לו, וזהותיו החקפיו דאפסלו בשעת סדרה אין מחייבים אתם כלל. ותנאים ניל'תבי דלא רק חייך און השיק בשעת סדרה ולא מהקין אונרא ריזא זיד' והבטנו צוות. וכטב הआ' ציל על זה: כל דבאה דלית לה קבטה אונריא בטעו צד' כלל, עוזה מאה נקמה של עבטים וראוכל מפה בזאת לא נזנחו. ובעשא מאפרט מטהו צובען ההא בקבוקים קצתו פאה צול תורה לא ספישין, ואער'על' ש' שבית' דין מתן לעזר דבר מן הפהנה קשב ונאל פעשה, כיini דבאה סיבא דיאט אונרא ודיין, אבל דבאה מחש' בחוק הוא ואפקשר וליא אונרא, עד כאן לשונו. ומשאר רשותם משמע דלא מתרירין בדיעבד נאפסלו כל ימי הבאת מחר וגאי' בה'.

ויקשען נקמח שבחוץ הקבבטים על-ידי הקבבָה. כי הקמָה (כו) מתחפם מגויי הקבבָה שהוא חם, וועל-ידי-בן הוא מפָר למקמִין בשעת קילשה; ועוד, שרגילותות המקמָה להזיע פחת כבד הפשא, ואפשר שזעטת המקמָה מחייבת כמו מיסים⁴²), ואם עבר והגיט עלי-גביה בהמָה (נו) אין לאסְרָר הידיעב, וצל-כל-פָּגִים (נו) אַרְיךָ למקמָין מעטה-עליה עד הילשה שיזקורי הקמָה, וידאלקון צעריך ט: (לה) וכן יונהר וכור. גם-כן מטעם שמקומם במקמִין, ובכ"ל, ואם הגיט, (נו) אַרְיךָ גַּם-כן למקמָין מעת-עלעת, וידאלקון צעריך ט: (לה) וזה אַרְיךָ גַּם-כן למקמָין של גנָח, וככ"ל: ח (לו) לנקך הרוחמים⁴³. וגם (ס) לכהות כל-ווכפֶל: (לו) זה על זה. וזה אַרְיךָ גַּם-כן למקמָין של גנָח, וככ"ל: ח (לו) לנקך הרוחמים⁴⁴. ואו שירחצ'ו את הפללים בקידוד-פְּשָׁעָן⁴⁵, או שירחצ'ו את הפללים היטיב שלא ישאר בהם קמָח מחייב מבל השנה. וכןון לעשות פיס תדש (ס) לרകד בפי הסחמה? בז'ן פְּשָׁח ולא לסתנייש מונה? לענה כיס נונסום. וכןון שאון משםמעין קביס? יאן אפלו על-ידי ברמה ושבשרו הסחמה? בז'ן פְּשָׁח ולא לסתנייש מונה? לענה כיס נונסום. וכןון שאון משםמעין קביס? יאן אפלו על-ידי ברמה ושבשרו ותגעללה, וכבר-לאיל בסייעת הנא עיפוי ייח בגהה, ואין חלוק בכל זה בין אם הוא טומן לזרק פְּשָׁח אחר פרידם או קעם פורדים [בנ-פְּשָׁחַ] (ס) פְּשָׁח אַחֲרָינוּ: (לו) קשומ דזמנין וכו'. וכן אַרְיךָ לנער גס-מן בשתוטוין ברוחם פְּשָׁח אַחֲרָינוּ להוויה, לא יטחן (ס) באוות בית לפסח אפלו ברוחם אחריה, שהאב פורה ומחרבר יחד, ואפלו אם נאמר דיש שישים, מבל מקום לבתוליה יש להאר, ולבן עיטה

שער הצעיר

גראום: 1 שפט השם.

הלוות פסח סימן תנג תנד

ביאורים ומוספים

בשווקים יש אחוח גדול של קמה, ולכן ראוי שברך עליו שהכל אלא המוציא.

[משניב ס'ק ב] פנו קלפה זאה נשארת בונפה אמר יציאת קמץ⁴³.

(2) ואם נשארו בונפה קליפה דקota שבעורבות בהן גם שאריות קמה וופעמים שתוחנים אותן שנית בדור לעשות מהן קמה שני⁴⁴. כתוב בשורת שבת הלווי (חיז' סי' ב) שאם בא להשתמש בהן כמות שמן בלבד לטלון, ודי שידין סטובן ואיך אפשר לעשות מהן מצה. אכן, אם כן אונן שניית וחור וניפה אותן ובא להשתמש בקמה השני אונן טחון, ומורט לכתילה לעשות מהן מצה. אבל לבוד בלבד ערובת סובין, מותר להשתמש בקמה השני מענה, וב└לבד שברור שרוב גמור מהקמה שלפנינו הוא משאריות הקמה שהיה בקליפה, ולא הקליפות עצמן שנטהנו. אך אם בשתן אונן לא ניפה אונן שניית, ועכשו מערוב הקמה עם שאריות הקליפות, יש לבעל נש לחמיר לעצמו ולא להשתמש בקמה זה להבנת המצוות.

[משניב ס'ק ג]

קמץ שאינו מנקה, והם מצטרפין גם ימין לשער פזיה מaza⁴⁵.

(3) ואף שבמגיה שבנטפה מקום שאינו מנפה לכארה יש לחוש שמא יש בה גרעין חיטה שהחמיין בלשנה, כתוב האיר (סי' תנא ס'ק ל) שמהומובה כאן בשוש מוכחה שאין להוש לך, ואפשר לאפות מצות מקומו שאינו מטפה. ובשותה שבת הלווי (חיז' סי' ג) מוסתר רינו של האיר, וכמו שפסק המשניב לעיל (סי' תנא ס'ק ג).

[עשה"צ ס'ק ג]

כלא בהאנן-אמברהם שטוטפק בזיה⁴⁶.

(4) ואף שלעטן חויב חלה, כתוב השוע"ע (יור' סי' שבד ס'ג) שאם הפריש את הסובין או המורטן וחור עירבות עם הקמה אינם מעטרפים לשיעור חלה, ואם כן יש להבין מה הסתפק בו המנוא⁴⁷ (בן הקשה החק יעקב (ס'ק ב) על המג"א), כתוב בספר מקראי קדרש (פסח ח' סי' ח) שיש לחלק בין המזונין, שלעטן חלה, בשפדר חמורטן מהקמה פקעה ממנה חותת חלה, וכן אין מוצטף לשיעור הריחו מוצטף רבר הפטור עט דבר החביב, וכן אין מוצטף לשיעור חלה, אולם לענין מצה, כיוון שעיטה המורכבת ממקמח ומורטן נקראת לחם, אם כן גם בשחרפריד את המורטן, כל שוחר עירבו יש על העשה הנאפית שם לחם, וכן הסתפק המג"א שמא יוצא בה יורי חותת מצה. עוד כתוב (שם) שאם נאמר שלשיעור חלה לא מתחשבים במה שהבעק תופח, אבל לשיעור מצה מועילה תփחת הרצק, אם כן יש לדין שככל שחויר מערוב את הסובין בקמה הרי זה כאללו תפוח הרצק, ודבר זה מועל להצראף לשיעור מצה, אך לא לשיעור חלה.

[משניב ס'ק לט]

בדיעבד או בשעה קרכק שאי אפשר לרנק קרכיס כי הוא סמוך לפסה וכיצד באה, מתר לטען בלא נקודה⁴⁸.

(49) ובטעם הנחלת שבעה (שהוא מקור דבריו), ראה מה שכתבנו בעיידא"צ (ס'ק כב).

[משניב ס'ק מא]

שמצוה בו ינער מבשלוחה⁴⁹.

(50) אך בשיש תלמידי חכמים שיכולים להשוויה על הטחינה, כתוב הকרושע (סי' קח ס'ג) שראויהם ילכו להשוויה על טחינת החיטים, ומשמע שהשוחותם עדיפה ממשירת הבעלים.

ולסמרק על בעלי הריחסים שנינו ויעשו את כל הענינים הנגרכים כראוי, כתוב בשווי מшиб דבר (ח'א סי' ל) שביריחסים הנוחנות לרבים, אין לסמרק על הבעלים שנינו בראיו ושמרו על כל פרטיה הולכה, שבדבר הנעשה לרבים אין סוכמים אלא על מי שMahonך על פי בית דין בראיו לדבר זה, והויסוף שהמנגה במדינתן, שבית הדין או הרב שבעל שולחים ממנה מטעם שושגיה על כל הנעשה בטחינת הריחסים.

[עשה"צ ס'ק עג]

ויען דרכ' פלא א טיקן חז'ג⁵⁰.

(51) שם בתב הורד"ג, שכלה חומרת השבל הלקט [שהוא המקור לדברי השוע"ע (באר הגולה)] אינה אלא במקומות שעדי טוחנים על ידי מים שנוליכים את הריחסים בכח גדול והקמת היה מתחמס, אבל במקומות שטוחנים על ידי בהמות דקמה לא מתחמס, ואין צורך להחמיר בכך. והויסוף, שהוא בעצם בדק כמה פעמים על ידי שם את ידו בנקב שממנו יוזד הקמה והוגיש שאין הקמה אלא כל שהוא, וכייד שירוד לתוכן הכל מתבטלת אותה חומיות והוביא שם עד סברות להקלן. והעשה"צ מביא את דבריו סכינף להקל בדיעבד שלא לאסור את העיטה שנילואה מיד לאחר טחינת הדקמה.

סימן תנד

באיה מצה איינו יוצא ידי הובטו

[משניב ס'ק א]

לפי שאינו קריין לממו

(1) ומתעם זה, לחם העשו מוסובין לרבר לא כלל תערובת קמה, כתוב בשותה שבת הלווי (חיז' סי' בב) שכין שאינו נחשב לחם לענין חובי חלה ושב מצה, אין לבך עליו אלא ברמת שחכל, כדין לחם העשי מדוון ומשרור קטניות שלבבו נפסק בשוער לעיל (סי' רח ס'ה) שברכוו שחכל, אולם סיים שם, שבלחם סובין המזוי חיים

